

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

BIZJAK, Bojan

Nihaji juter / Bojan Bizjak - Ljubljana : KATR, 2010

ISBN !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bojan Bizjak

Nihaji juter

založba KATR

1.

LISTI MRTVEGA OGNJA

Okus vanilije

V kamen zaplojen čas
raste v stare trave.
Več in več ga je
in manj smeha
v plesnivih strehah.
Tudi ti boš roža v zavetrju
in nebo na krožniku.
Dan izniha skozi budizme.
Večnost prodajajo
po internetu.
Za prah starofilozofskih razprav
se ne zmenijo več.
Tak prežvečen nasmeh
na vratih kavarne,
kapljajoči sladoled v parku,
okus vanilije,
v nedeljsko popoldne,
ki zahrepeni v oplojenem kamnu.

Mrzel angel

Dala si mi mrzlega angela,
izklesanega
iz kamna zaobljub.
Ti si senca ure
tiktakajoče v ribi.
Površina pomladi
te sanja ...
Taka navada je časa,
da mine,
ko ga občutiš.
In lepo je oprati rjuhe
na katerih
sva bila zazibana v enost.
Mrzel angel me gleda,
ko legam v tvoj spanec.

Bodi luna v kozarcu vina

Zdaj cvetijo vzdih trav.
Čez čelo ti prhnem strast.
Stresi me
na rešeto tvojih čakanj.
Bodi luna
v večernem kozarcu vina.
Zadiši po večeru
v mediteranskih vrtovih.
Boš tudi ti kdaj črna kaplja
na kamnu tihih dni?
Zdaj cvetijo pozabice
in ti si daljava.
Aprilski dež
v nasadu starih jablan ...
Odčaraj tolmun v mojem srcu,
s pogledom
izkušene vedeževalke.
Stopi čez pregrinjalo malodušja
in bodi samo vzdih.
Zdaj cvetijo zanemelosti
razdrtih sanj.
In če bova pesek in voda,
bom raje nebo,
da bom resnično moder!

Ko angeli padajo v svoja zrcala

V noči,
ko angeli
padajo v svoja zrcala,
mi z ustnicami
netiš ognje.

Vzrdhtevaš
sred snegov.
Z vijoličastimi cvetovi
jemlješ strahove
praznim vejam.

Poiščiva si
pomladno zavetje
v škarpah
pri modrasih;
naj še nama oluščijo kože.

Vzemi me
v tvoje ničje.
Prebodi me
s turkizno svetlobo
hladnih tolmunov.

V noči,
ko angeli padajo
v svoja zrcala,
mi pridi naproti
z zvarkom vseh juter.

Ti pa s prstom na ustnici

S prtom na ustnici
utišaj ptico v sebi.
Mrzli sever se igra
s tako nepomembno rečjo,
kot je nov nedrček.
Teorija ljubezni
je zazidana za mrzlimi kamni.
Irske pravljice
in ob smetnjaku
prazne metadonske ampule.
In čisto nov klobuček v luži ...
Na plakatu piše:
Ne stopaj na sončni medaljon
vžgan v moje prsi!
Ta Evropa,
vse te žice
in te konference
in te reference
in racionalizirane sanje.
Ti pa sama,
s prstom na ustnicah.
Je to poljub
vseh obljub?

Na ustih mrmravica ...

Neizhrepenena,
nedoročena,
nedoumljena,
neiznežena,
neizrečena,
nevidna,
edina,
mila,
lepa,
prosojna,
v vetru svila,
na obrežju vrč svetila,
tako vsega žejna,
včasih bleđa,
v jutru samosvoja,
v noči razodeta,
na moji dlani drhtavica,
vsa poletna,
neskončno razgreta,
večna melodija,
prasketnica,
stanovalka mojega srca,
teža na dnu dneva,
vzglavje neba,
smehljivo pomladna,
na ustnicah mrmravica,

v srcu strast kipeča,
v gibih nežno zarisana,
na vsa okna s pogledi zapisana,
si se prepoznala,
ali si črna ali rjava.
Čez ravnine boš prišla
me uklenila,
me izpela,
me povzdignila,
me imela, me grela,
me do neskončja zapeljala,
bila boš moja sojenica,
o, bodoča,
a si že izginila!

Šel bom med mlade mumije

Mlade mumije
mrmrajo razkošne molitve
v zakristiji časa.
V vidčevi domišljiji
so dimne vrzeli.
Čas je darovan
črnemu pastirju
v tvojem srcu.
O velika skala skrivnosti!?
Čigave so poti,
ki sva jih odpoljubila
iz pozabe.
Rdeča domišljija
me odreši žerjavice v prsih.
Zapiraš vrata pred vsemi,
za vse večnosti.
Vsaj še enkrat vzklikni:
poljubi me!
Odšel bom
med mlade mumije.

Štela sva golobe

Štela sva golobe:
dva bela,
štirje črni
in nekaj tistih
še iz otroških dni,
ki so prišli
v prvo jutro
v temnem mestu.

Štela sva golobe:
zdaj bele,
zdaj črne
in štela sva usode.
Potem sva bila nebo
za vse te golobe.

Iz čigavih sanj si me obiskala

Iz čigavih sanj
so sezidane tvoje ure.
V očeh nosiš šibkost
mrtvih angelov.
V prsih ti diha jelen.
V čigave ladje
so razselili samotne vetrove,
ki v nočeh segajo v dupline spanca.
Iz katerih veder bova zajela ljubezen,
ki je siromašno oblečena stopila
v večne vrtove.
Iz čigavih sanj si me obiskala
in mi dala melodijo
in zelene večere
v zrcalu samotnih obrazov,
ki kot vesoljske golobice
lebdijo na ulici
mojega življenja.

Poklonitve

Pokloniva se dozorelim penam
nadrobljenega morja,
ki odjemlje svetlino
zlecnjeni lepoti v očeh.

Pokloniva se višini glasu,
ki prebiva v cipresasti piščali,
tam za vrati,
kjer spiyo nadišavljene lepotice.

Pokloniva se zrcalu
zaslonjenim za veke neba,
tako prijazno poveznjenega čez popoldan,
ki usiha v odgnalih žitih.

Pokloniva se lahkobi,
ki se ziblje v trtnih listih
in se greje v čarno rdečem obrazu dneva,
mrmravo posutega s poljubi.

Pokloniva se večnemu,
ki biva v vsaki pori obstoja.
Večnemu, ki je spanec začetka.
Ah, ta miloba poklonjenega bivanja.

Veter sanja jesen v tvojih očeh

Veter sanja,
sanja
jesen v tvojih očeh.
Strmo me gledaš
in použiješ sredico
moje melanholije.
Vprašanj ni več.
Na šipah spi trudna,
davno dozorela svetloba.
Ti odhajaš!?
Vonj las me miri.
Vzemi, o vzemi
trnjavo vzglavje
najine ljubezni.
Pozabi, da obstaja telo,
dano za dušo,
da duša zida hišo,
in ne hiša duše.
Veter sanja,
sanja jesen
v tvojih očeh ...

Bila so jutra

Bila so igriva jutra
v naročju svetlobe
tvojega dihanja
v zrcalo.

Pomanjššan za hribom
tvojega napuha
sem postal oblak
nad pokrajino
tvojih oči.

Snidenja so umrla
v preprostih stvareh,
v besedi.
V medu na tvojih ustnicah.
V skledi polni zvezd
tvojih pogledov.

Dva dneva v eni noči

Vsi vetrovi spijo
v enem samem viharju.
Vsi bobni so v udarcih
tvojega srca.

Dva dneva
v eni sami noči.
In ena pot je dovolj
za vsa razpotja.

Saj vem, da vem
pa ne morem razumeti.
Kar um ve, je le del vsega.
Ta vonj sivk ...

Plitvo morje seje poljube
na mivko tvojega hrbta.
Če bi bil en sam val,
bi večno poljubljal tvoje obale.

Minljivost v telesu.
Smrt sonca na gladini morja.
Največ kar zmore civilizacija, je nagon;
vse ostalo je le smrt tega.

Pa vendar, jutra bodo predrugačena.
V gaju oljk in zelenega mahovja.
V očeh je še nekaj bežnega
in besede so nevihta slovesa.

V enem življenju je več časov

Mrmravica večera
čez oblo naprsje ...
Skale v srcu
so mrtvo mleko davnine.
Črne oči
se mi navihano nasmihajo,
zabliskujejo se v prvo svetlobo,
ko pastirji zvezd
pripravljajo prvi obrok.
S pesmijo budijo večnost,
ki spi v stekleni liliji,
v samotnem prostoru.
V enem življenju
je več časov
in v enem času
je več življenj.
Kar je hrepenečega,
je strnjeno v luči
na čelu dneva.

Kitajska čajnica v sanjah

Metulji so prezeblo popadali
v mozaik najine ljubezni.
Na obraz se mi je zapisala neka zgodba,
v megličavo jutro vržena ...
Risarski blok v vetru ...
Čopiči in hrepenenje.
Kitajska čajnica,
pripeka na popku,
spogledljivo nebo v očeh.
Morebiti sem reka
pod mostom tvojih dlani.
Tako umirajo ljubezni,
v ničnost molitve,
z grenčino v ustih,
ki jo umijejo naslednji
naključni poljubi.

Padli angeli ljubezni

Padli angeli ljubezni
ne hrepenijo po zvezdah,
po violini,
po črni tišini,
po slepoti nagona.
Padli angeli ljubezni
se ne bojijo zmrzali v duši,
ko jo metulj strasti zapusti.
Padli angeli ljubezni
so mavrice v travi,
so nebo v črni kavi.

Zvonca ni, potrkej dvakrat

Užaljena prispeš na moj dvor.
Zvonca ni, trkaj dvakrat.
Zlomila si si upanje.
Ne joči v samoto drevoreda.
Ne meči svojih sanj
v mrtev ribnik mojega očesa.
O, moje staro srce
je bronasti boben
v tvojih rokah.
Tako minljiv sem
v črkovju zvezd,
v puščavi,
v škorpionovem ukleščju.
Zdaj, ko sva podrla ograde,
zdaj, šele zdaj so ostale naslade
na krožnikih vesoljne zabave.
In zdaj si ti živahna reka
v poljani,
a jaz sem mlaka
na krhki dlani.

Severniki

Severniki danes troši daritve.
Ti si zdaj hlad
a meni se sanja o južnih lepoticah.
Bo že res,
da si mi dala trnjavo rožo pod vzglavje
in si izhropla resnico,
ampak moja pot,
ni pot severnika na tvojem jeziku.

In zdaj veš ...

Kakšne lune
zdaj sijejo v tvojih očeh?
Razpuščenih las
si pometala obzorje.
Z verigo strasti
si uklenila divje bojevnike.
In čisto majhna okna
so zdaj tvoja velika slikanica.

Zavrgla si strast mednožja.
Zaobljubila si se samo viharju.
Trave so se te usmilile
in zdaj veš,
da si bila
v srcu belega boga,
v naročju beduna
in v spalnicah vseh carjev.

Listi ognja

Listi ognja
zaplapolajo v smaragd
klepetavega predvečerja.
Bele mile dlani
si privzamejo čelo.
V očeh je lesk spozabe.
Ti si nederje pomladi,
ki je skotila jajce sonca.
Ti si zvončnica.
Ti si vzglavje oblaka,
ki plava nad hišo
v kateri sva se kregala
za skodelico kakava.
Nepomembno skovirjenje
nama je prilivalo noč
v razbolena zaprsja.
Samo še poljube zanihava,
ko listi ognja
razrežejo noč
v vroče trakove.

V čigavem poldnevu

V čigavem poldnevu ljubezni
sva zamedila poljube?
Na drugi strani bivanj
so milostne sence.
Čarovnija upanja
napolnjuje zatohlino notranjih vodnjakov,
ki sva jih s čudeži izkopala.
Spoznajva zdaj svoje rane
in dajva si bisernice v oči.
Nič ni več večno
v svetu razsutosti.
In vlak, ki sva ga čakala,
je odpeljal v napačno smer.
Neizmerno lepe so tvoje sanje.
Začrkovala si jih v babilonske stolpe.
Čigav poldan ljubezni
sva zazvonila?
Pozabila sva pomladi
v grčastih starih drevesih.
Glej, poldan zvoni!
Zaprem naoknice
in popostujem tvojo senco v sebi.

Sprejmi besedo

Usahlina jutra
v marmornati skodelici.
Sprejmi besedo,
ki te je naučila doumeti,
da si preprosta domišljavka.
Pospravi prospekte vseh bogov
in navodila za nemogoče diete.
Samo besedo potrebuješ,
samo besedo,
ki je sonce v zanebju zavesti.

2.

TIHOŽITJE S ČAJEM

Abeceda kamna

Abeceda kamna
je izklesala dušo hiše.
Višina neba
nad zadnjo željo ...
Žerjavica
in lovorjev list ...
Tanke noge,
godba za hribom,
murni v glavi,
škripavi les,
pozabljena pajčevina
in neukrotljive noči.
Zdaj sem sad vsega:
razpadek
zmnožek
odštevek
in ničla v zaporedju
in črka
v abecedi kamna.

Nekaj je umrlo v tej pokrajini

Še zadnji orli
zdaj zbirajo nebo
v luži
zazelenele pokrajine.
Ognjeni angeli
sedijo v udobju brezumja.
Črke ne pišejo več o jutru,
ki je dišalo po maku.
Prepir vetra s kamnom
je splahnel v večer,
razbit v temne tančine.
Nekaj je umrlo
s tistim kлокotanjem voda v pokrajini!

Mrtva vas

V kamniti maternici
kamnite sanje ...
Kamnita okna,
okamnelo oko,
nekega časa,
ki je okamnel v vsem.
Še kamniti vitezi
ne stražijo več
te pokrajine,
ki je nekoč vabila
gosposke lovske pse.
O kamnito trpljenje,
zarisano
v zarasle škarpe!
Kamnita volja
pa ni umrla
v trepetavici divjega časa.
Vse burje
bodo spet zaplesale
in s kamni zasvatovale.
Naredil si bom kamnite orglice,
da bom igral okamneli deklici.

Kruh sonca

Kruh sonca se lepi
na razbolene dlesni.
Trnje in vino
in križi
in speči martinčki,
so slika opoldneva,
ki siplje zvonove
v raztrgane prsi.
Ne štejem več
vseh vodnjakov,
v katerih sem videl svoje obraze.
Mirno použijem ta opoldan
in gledam,
kako je nekdo zavezal zemljo in nebo.
Odlomim si še košček kruha,
košček sonca ...

Poti molčijo

Čudni simboli
namrežijo dneve v daritve.
Vsi vetrovi so se zbrali
pri kamnitem vzglavju
prvega naseljenca,
lačne pokrajine.
Potem so prišle puške,
sekire,
kletvice in molitve
in vojaške trobente.
Zdaj listje zašušteva
jesensko pesem.
Poti molčijo.
Okna so zazrta v nebo.
Ptice zobajo
še zadnji mrčes.
Trudno glavo
bom položil na mrtve trave.
Zaobljubil se bom zadnji svetlobi.
Izčrkoval bom jezo
in sir na mizi,
počrnel les vrat,
pa tudi češnjo,
ki se je osula vseh poletnih tegob.

Vsako poletje ima drugačno ime.
Vsaka ljubezen ima svoje poletje ...
Vsaka pokrajina ima svoje začetje ...
Vsaka beseda najde ustnice ...

Črne mediteranske rute

Te črne mediteranske rute,
zastave
žalostne svečave.
Kdo odhaja v nov prihod?
Zelenomodro nebo na sliki
Kaplja v skodelico jutra.
Samotno nabrežje pleše
s ploskvijo iskrečega se morja.
Ciprese v sanjah
in beli nedosegljivi oblaki
nad spokojnostjo obrazov.
Čigave so zgodovinske pokrajine,
tiste davne,
zarisane na lubju oljk.
S križem so zaznamovali usodo,
s kamni so sezidali tihoto.
A najprej je bila samo zemlja
in mogočna piščal neba.
Te črne rute, ti kamni, te ciprese,
te melodije vetra ...

Jagode in lilije

Poznam vas; te oči,
te plamene, te bajonete,
katerim ste ušli.
Črta v nebo.
Hlad v stari šoli.
Lilije na oknu,
jagode v plastičnih lončkih.
Jemo jih z vilicami.
Zdaj vem, da je v vsaki jagodi,
prva v vsaki, je hostija neba,
je sladkoba bivanja.
In edina modrost bi morala biti:
spoštuj sebe v drugem.

Karte črnega petra

Mrzla srebrnina lune
vasuje na temnih oknih.
Valovi belih zametov
so bele sinusoide burje
v škarpeljasto noč.
Vse dobro in toplo
je že zdavnaj zamrlo v kamnih,
ki jih posest časa
še drži skupaj.
Nobena luč ne zapleše.
Vsi glasovi so tema.
Takšna je večnost
v zamrli hiši,
ki črni pod obzorjem
nekim davnih otroških sanj.
In na mizi so razmetane
karte črnega Petra ...

Bratje ognja

Bratje ognja
stopite v krog usode.
Razuzdajte konje.
Snemite si
epoleta sonca.
Poljubite veter, ki kaplja
v večne vodnjake
naših duš.
Mar ne vidite,
da so nebesa v vsakem očesu.
Mar ne slišite pesmi jeseni,
ki je himna samotnih,
prebivajočih
na najvišjih mestih duha.
Bratje ognja
pozabite na luč,
ki ste jo nosili s seboj
in ste jo trosili
v temo bednih
bedno nakaženih
a zaman, zaman.
Pozabili ste,
da seme luči
čez tisočletja vzkali.

Čez in čez je upanje

Čez in čez je upanje
v nebesnih skovankah
na tvojih ustnicah.
Golob z jutranjim poljubom
zajadra v razmršene megle,
izrinjenih vzdihov.
Speča šepetanja
v travnikih dežele,
ki so jo poljubljali
konji vzhoda,
naslajajo nevidne ljubimce.
O, oči,
ki prebirajo nočne vetrove
ujete na takte upanja.
Čez in čez so obeti,
dokler si iskren z soncem.

Jesen v ponvi mesta

Glej, jesen v ponvi mesta.
Sanje, nacejene skozi rumenilo.
Konji v izložbi spomina.
Tako čista je bila tista jasnina
v tvojih očeh.
In čas pravljic
in kače
in daljni dom usode
in prvo kolo v ulici ...
Prve slane
so mi vzele strnino te lepote ...
V indijskem čaju, slonček.
Zanebje molitvenikov
v jeseni
v ponvi mesta ...

Pa povej, opotekavec

Ko padem v zemljinasto posodo,
sem orkan tišine,
pajčevina umitega neba,
zasebna bolečina
v ordinaciji sveta.
Svetloba usahljivih dozoretji
mrmra molitev na zelenih oltarjih.
Nenasitno pojem olupke sončnine
na dvorišču dušnine.
Pa povej,
opotekavec v meni,
da ne tiktakam s tem časom.
Pa povej,
da sem okno v zanebje,
da sem neskončen
v svoji trpki sanjavici.

Kozarec in lastovka

Lastovke skozi kozarec dneva
mrmrajo nekaj o ničnosti,
slabih vibracijah,
betonske populacije.
Nežen obraz,
prislonjen na violino,
odčara zimo v zaprsju.
Svet se sesuva v luči.
Moderna drama
napolni ulico.
V čem je torej bistvo
včerajšnjega v današnjem?
Ko bom prt,
bom znal ceniti drobtinice ljubezni.
Lastovke švignejo
skozi kozarec dneva ...

Nove filozofije

Trapist in gauda
in pršut,
pa mobitel
in zveneče ime.

Dva naslova
za isto usodo.

Akademijo so razprodali.

Vežalk ne delajo več.

Meči so usodni samo še v filmih.

In vse manj je otrok v peskovnikih.

Če hočeš ocvrt krompirček,

se ozri po ulici,

ga vohaš – rakotvorno olje.

Lubenice so spet poceni

od kar so se na Balkanu toliko stepili,

da se lahko spet pogovarjajo.

Jaz pa moram kupiti novo cedilo

Za špagete,

Ki mi pričarajo Toskano.

V čem je še lepota

Pršava svetloba
se je zalizala
v nemirne ustnice.
V čem je še lepota?
Čemu še sledijo čuti?
Tanka skorja časa
sledi zrcalu v očeh.
Celo zveri
so se sprijaznile
z obrokom pohlevnosti.
Na vrhu namišljene gore
je ostal en sam orel,
ki leno orje modrino.
Dremav dan
bo dokončal žive kipe,
ki so jih ideologi preoblekli.

Tihožitje s čajem

Bela svetloba
je del žejajoče molitve
v prastarem molitveniku,
ki počiva v sotočju časov.
Zdaj že praprot
matematično dokazujejo.
In veselje
naj bi bilo samo odraz
kemijske znanosti.
Izpisek iz knjige bivanja,
bo najbrž prišel
na napačen naslov.
Domodroval sem se.
V skodelici čaja
počiva večer
in daljne luči
so prijazne igre energij.

Kdo bo sanjal vse besede?

Kdo bo sanjal cvetje,
ki zdaj mrli v prvem mrazu.
Beli pogani mirno sanjajo v oblakih,
ki se ožarjeni vozijo nad skrivnostjo.
Kdo bo štel vse galaksije,
ki ženejo ves ta ples.
Čigave so zdaj te oči,
ki me mrzlo zaobjemajo
v otožju večerenja.
In kdo bo sanjal razbrsteno pomlad
na ustnicah mične šepetalke,
tihe vestne tkalke,
ki v zavestju spi.
Kdo bo sanjal vse besede,
na veter uglašene.

V zrnju kave, stoletje

Konji stražijo strani neba.
Pravica meča v brkatih glavah,
neurje v srcu.
Žalostne pasje oči
so se zaljubile v luč;
nič več, kot pogled ljubezni.
Za eno samo stoletje
v zrnju kave
je potrebno imeti časa,
da postaneš večna lahkota.
V zvoku je ugasnila noč.
Pustite dnevna poročila.
Strd časa bo mimo.
Čigavi otroci bodo še lahko podili
drobne vrabce veselja.
Nekje, prav zdaj molčijo ustnice,
za vedno prikovane v nesmisel.

Moj polnočni kondor

Vstani polnočni kondor,
silne ravnine naju vabijo.
Mene so izvolili
za novega carja
vetrovne pokrajine.
Vstani polnočni kondor,
z menoj pojdeš.
In zjutraj bodo tvoje peruti
mehka pestunja
mojemu ubogemu telesu.
V prah se bova stalila.
Moč besede
celi špranje neba.
O kondor,
berača višin sva!
Ko omahneva,
bo zgodovine že konec.

Črn tango

Nocoj oblaki igrajo tango
po notah vzdihljajev.
V zelenju
je zapis edine melodije,
ki raste iz nič.
Prakuščarji politike
odjedajo kri dedov
in si drgnejo nagnusne luske
ob trupla poslušnih
malikovalcev cerkvic
na gričkih.
Morje ječanj
zavezuje redke pravičnike
k zaobljubljeni luči v jezeru,
ki izginja.
Črn tango v zrcalu večera.

Zadnji opazovalec

Zadnji opazovalec trenutkov
zbira tiktakanje.
Ničvredne plaže spijo.
Oljčna senca spi na rokah,
ki so nek dopoldan
napletle nežnost
na hrbet trpinčenega zbiralca usod.

NIHAJI JUTER

1. LISTI MRTVEGA OGNJA

Okus vanilije	7
Mrzel angel	9
Bodi luna v kozarcu vina	11
Ko angeli padajo v svoja zrcala	12
Ti pa s prstom na ustnici	15
Na ustih mrmravica ...	16
Šel bom med mlade mumije	19
Štela sva golobe	21
Iz čigavih sanj si me obiskala	23
Poklonitve	25
Veter sanja jesen v tvojih očeh	27
Bila so jutra	29
Dva dneva v eni noči	30
V enem življenju je več časov	33
Kitajska čajnica v sanjah	35
Padli angeli ljubezni	37
Zvonca ni, potrkaj dvakrat	39
Severniki	41
In zdaj veš ...	43
Listi ognja	45
V čigavem poldnevu	47
Sprejmi besedo	49

2. TIHOŽITJE S ČAJEM

Abeceda kamna	53
Nekaj je umrlo v tej pokrajini	55
Mrtva vas	57
Kruh sonca	59
Poti molčijo	60
Črne mediteranske rute	63
Jagode in lilije	65
Karte črnega petra	67
Bratje ognja	69
Čez in čez je upanje	71
Jesen v ponvi mesta	73
Pa povej, opotekavec	75
Kozarec in lastovka	77
Nove filozofije	79
V čem je še lepota	81
Tihožitje s čajem	83
Kdo bo sanjal vse besede?	85
V zrnju kave, stoletje	87
Moj polnočni kondor	89
Črn tango	91
Zadnji opazovalec	93

Bojan Bizjak
NIHAJI JUTER

uredil Saša Iskrič
tehnično oblikovanje Edisa Muranović
oblikovanje naslovnice Edisa Muranović

tisk DEMAT d.o.o.
www.demat.si

izdala založba KATR
Ljubljana, julij 2010

© 2010 Bojan Bizjak in založba KATR

